

РЕШЕНИЕ

№ 708

гр. София, 10.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 23.01.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Диляна Николова

при участието на секретаря Ана Илиева, като разгледа дело номер **6645** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на А. К. Х., подадена чрез адв.Б., срещу мълчалив отказ на Председателя на Държавна агенция „Национална сигурност” /Д./ да предостави достъп до отнасящите се за жалбоподателя лични данни, обработвани в информационните фондове на агенцията, събирани без негово знание, по подаденото от него заявление с вх.№ Т-2397/23.04.2013г. за достъп до лични данни.

В жалбата са наведени доводи за незаконосъобразност на оспорвания мълчалив отказ, мотивирани с практиката на ВАС, че е недопустимо сезиран по законов ред административен орган да се произнася с мълчалив отказ. Предвид това се твърди, че е допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила с оглед липсата на мотиви дали искането на заявителя е основателно или не, налице ли са предпоставките за издаване на административния акт, респ. необходимостта от съответни съгласувания с други административни органи. С оглед това, че въпросът е предоставен в изключителната компетентност на административния орган, жалбоподателят моли да бъде отменен оспорения мълчалив отказ и преписката да бъде върната за произнасяне по същество по подаденото заявление.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв.Б., която поддържа изложеното в жалбата и направеното в нея искане по съображенията, изложени в нея и в писмени бележки по съществото на спора.

Ответникът по оспорването чрез юрк.В., оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена

като неоснователна по съображенията, изложени в писмен отговор по жалбата, представен по делото при администрирането ѝ до съда.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните, прецени събраните по делото доказателства и на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа и правна страна:

В Министерство на правосъдието е образувана преписка № 3310/2009г., по молба на А. К. Х. за придобиване на българско гражданство. Преписката е разгледана от Съвета по гражданството като с решение по Протокол № 46/2012г. от проведеното на 15.06.2012г. заседание, е дадено мнение да не бъде уважавана молбата на г-н Х.. Отрицателното мнение на Съвета е мотивирано със становището на Д., обективизирано в писмо № Т-3360/2012г. на Заместник-председателя на Д., в което се възразява да бъде удовлетворена молбата на жалбоподателя за придобиване на българско гражданство в интерес на сигурността на страната. Въз основа на мнението на Съвета по гражданството и на основание чл.34 от Закона за българското гражданство /ЗБГ/, Министърът на правосъдието е направил предложение до Вицепрезидента на Република Б. да не бъде издаден указ за придобиване на българско гражданство.

Със заявление вх.№ Т-2397/23.04.2013г. жалбоподателят поискал да му бъде издадено потвърждение, че данни, отнасящи се до него се обработват от Д., информация за целите на това обработване, за категориите данни и за получателите или категориите получатели, на които данните се разкриват, както и да бъде снабден със съобщение в разбираема форма, съдържащо личните му данни, които се обработват, както и всяка налична информация за техния източник. Искането за достъп до лични данни е мотивирано със становището на Д., с което агенцията е възразила да му бъде предоставено българско гражданство на основание чл.19 ЗБГ.

При така установената фактическа обстановка съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима като подадена от лице с правен интерес от оспорването и в предвидените в чл.149, ал.2 АПК срокове, доколкото ответникът е сезиран със заявление от 23.04.2013г., като е имал двуседмичен срок за произнасяне. По делото се оспорва произнасянето в срок на административния орган по искане на жалбоподателя с вх. № Т-2397/23.04.2013 г., с което е поискан достъп до информация, отнасяща се до него. Произнасянето в срок, съгласно разпоредбата на чл.58 АПК се смята за мълчалив отказ да се издаде поискания акт. Мълчаливият отказ подлежи на оспорване в едномесечен срок от изтичането на срока, в който административният орган е следвало да се произнесе. Видно от клеймото върху пощенския плик на л.10 от делото, жалбата е подадена по пощата на 06.06.2013г.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Съдът, съобразно изискването на чл.168 АПК следва въз основа на представените от страните доказателства, да провери изцяло законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл.146 АПК, като не е обвързан от твърденията на страните относно наведените възражения за незаконосъобразност на акта, а сам следва да изследва и обсъди всички въпроси, които имат отношение към законосъобразността му.

В резултат на тази проверка, съдът приема, че искането е било отправено до компетентен орган, който е следвало да се произнесе с изричен акт относно исканата информация.

Жалбоподателят твърди, че е налице мълчалив отказ за достъп до личните му данни, тъй като в законоустановен срок не е получил отговор на подадено на 23.04.2013 г. заявление за достъп до лични данни.

Упражнявайки правата си за достъп до лични данни по реда на глава V от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/, жалбоподателят е депозирал писмено заявление с вх. № Т-2397/23.04.2013г., в което посочва, че достъпът до лични данни е поискан с цел да получи информация за основанията за становището на Д., с което е направено възражение жалбоподателят да получи българско гражданство.

Съгласно чл.28, ал.1 ЗЗЛД подаването на заявление за достъп до лични данни от страна на жалбоподателя е свързано с неговото право по всяко време да поиска от администратора на лични данни потвърждение за това, дали отнасящи се до него данни се обработват, информация за целите на това обработване, за категориите данни и за получателите или категориите получатели, на които данните се разкриват; съобщение в разбираема форма, съдържащо личните му данни, които се обработват, както и всяка налична информация за техния източник.

Правото на жалбоподателя да иска достъп до личните си данни под форма и начин по негова преценка поражда задължението за администратора на лични данни да го предостави пълно или частично в зависимост от предвидените в закон хипотези или да откаже предоставянето му.

Разпоредбата на чл.34 ЗЗЛД регламентира хипотезите, при които достъпът може да бъде отказан или ограничен. Съгласно ал.1 на с.р. администраторът отказва достъп до лични данни, когато те не съществуват или предоставянето им е забранено със закон. Съгласно ал.3 администраторът отказва пълно или частично предоставяне на данни на лицето, за което те се отнасят, когато от това би възникнала опасност за отбраната или националната сигурност или за защитата на класифицираната информация и това е предвидено в специален закон.

В настоящия случай са налице две от хипотезите за отказ на достъп до лични данни по чл.34, ал.3 ЗЗЛД, когато от предоставянето на данни за лицето, за което те се отнасят, би възникнала опасност за националната сигурност и за защита на класифицираната информация. В съответствие с посочения текст, администраторът отказва пълно предоставяне на данни, когато това е предвидено в специален закон. Чл.36, ал.7 от Закона за Държавна агенция „Национална сигурност” /ЗДАНС/ предвижда пет хипотези, при които органите на агенцията отказват изцяло предоставянето на данни. Първата и втората повтарят хипотезите на чл.34, ал.3 ЗЗЛД - когато от това би възникнала опасност за националната сигурност и опасност за опазване на информацията, класифицирана като държавна тайна. Освен тях, са въведени още три хипотези — когато би възникнала опасност за разкриването на източниците на информация, за разкриването на негласните методи и средства за нейното събиране и предоставянето на тези данни на лицето би накърнило изпълнението на законово определените задачи на органите на агенцията. В конкретния случай, са налице и петте хипотези по чл.36, ал.7 ЗДАНС.

Искането за достъп до лични данни е мотивирано със становището на Д., изразено в писмо рег. № Т-3360/30.05.2012 г. на заместник-председателя на Д., с което агенцията е възразила да бъде предоставено на жалбоподателя българско гражданство на

основание чл.19 ЗБГ, тъй като съществуват сериозни причини да се смята, че представлява заплаха за националната сигурност. Оперативните данни за поведението на жалбоподателя, въз основа на които е направен извода за наличие на основанията по чл.19 ЗБГ представляват класифицирана информация. Класифицираната информация е защитена от нормата на чл.36, ал.8 ЗДАНС, съгласно която уведомяването на заявителите за отказа по ал.7 се извършва писмено, като се посочва само правното основание. Предоставянето на данни за фактическите обстоятелства, въз основа на които е направен отказ за предоставяне на лични данни, ще представлява нарушение на принципа „необходимост да се знае” по чл.3 от Закона за защита на класифицираната информация /ЗЗКИ/. Съгласно чл.3, ал.2 ЗЗКИ, принципът „необходимост да се знае” се състои в ограничаване на достъпа само до определена класифицирана информация и само за лица, чиито служебни задължения или конкретно възложена задача налагат такъв достъп. В случая не се установява жалбоподателят да е лице, чиито служебни задължения налагат такъв достъп, както и не е налице предпоставката „конкретно възложена задача”.

Съгласно чл.25 ЗЗКИ нерегламентираният достъп до тази информация би създал опасност за интересите на Република Б., свързани с националната сигурност. Съгласно т.3 от раздел II на Приложение № I „Списък на категориите информация, подлежаща на класификация като държавна тайна” към чл.25 ЗЗКИ, сведенията за организацията, способите и средствата при изпълнение на специфични задачи, осъществявани чрез оперативно-издирвателната и оперативно-разузнавателната дейност на службите за сигурност, както и данни, позволяващи да се установят лица, оказали или оказващи им помощ в тези дейности, е държавна тайна.

Съдът намира, че писмо рег. № Т-3360/30.05.2012 г. по описа на Д. представлява само част от процедурата по отказа да се издаде указ за придобиване на българско гражданство от жалбоподателя. Съгласно чл.33, ал.3 ЗБГ, при получаване на молба за придобиване на българско гражданство, С. по гражданството задължително изисква писмено становище от Д. и то представлява елемент на процедурата по издаване на указ, но посочената норма не съдържа основания за отказ за предоставяне на българско гражданство.

Съгласно чл.36, ал.8, изр. второ ЗДАНС, за отказ да се предостави достъп до лични данни се смята и липсата на уведомление в предвидените от закона срокове.

По изложените съображения, съдът намира жалбата за неоснователна и като такава същата следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. К. Х. срещу мълчалив отказ на Председателя на Държавна агенция „Национална сигурност” да предостави достъп до лични данни по заявление с вх.№ Т-2397/23.04.2013г.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Административен съдия: